

φωνάζουν γιά τὸ στάτους κὲ δ με ἔλη τους τὴ λύσσα...
 ἔλα πηγαίνουν μιὰ χιρὰ.. ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα, κόριοι, νὰ λάβετε ὑπ' ἕψει,
 μὴ σὰς ἀλλάξῃ τὸ Χριστὸ καὶ διαμπὰξ σὰς κόψῃ.

Βαρῶτε κὲ ἀπὸ τὰ ἕψηλὰ κατὰμουτρα θὰ πέσω...
 εἰς ποῖον μέρος ἀσφαλὲς τὸν πόδα μου νὰ θέσω;
 Μὴν ἦναι ἔναιρον αὐτὸ καὶ φαντασίας πλάσμα;...
 ἀλλ' ἔχι... νά!.. με κυνηγᾷ τὸ φρικαλέον φάσμα,
 καθὼς κὲ ἡ μαύρη Ἐρινὺς τὸν γυῖο τῆς Κλυταιμνήστρας,
 τῆς πρώτης ἀφιλότιμης κὲ ἑλεεινῆς τοακίστρας.
 Ἰδοὺ το!.. νάτο!.. ἔρχεται κατὰπιν ὀλοένα...
 ὦ τοῦ πολέμου φάντασμα, τί θέλεις ἀπὸ ἡμένα;
 Ἄστὸν Ρεβελάκη πήγαινε, ἄστὸν Δούνη, ἄστὸν Σιγάλα,
 καὶ σ' ἔσοις ἄλλους ἀγαποῦν σπαλιόραιοι καὶ φευγάλα.
 Ἐγὼ ζητῶ τὸ στάτους κὲ δ, ἐγὼ σπαθὶὰ δὲν θέλω,
 κὲ εὔτε κανένα θούριον ποτέ μου ἀπαγγέλλω.
 Μακρὰν, ἀχρεῖον φάντασμα, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ πέρα,
 καὶ μὴ με κάνῃς κόψιμο νὰ ἔχω νύκτα ἡμέρα.

Ἄλλ' ἔχι... νά! με κυνηγᾷ καθ' ἑλην τὴν Ἑλλάδα...
 κὲ ὁ Δεληγιάννης ἔπαψε νὰ πίνῃ πὶὰ σουμάδα,
 κὲ ἀπὸ τὸ ἔθιμα τῆς δουλῆς κὲ εἰς κάθε σουαρέ του
 δροσίζεται τὸ στόμα του με σπύρτο καμινέτου.
 Ὅλα φωτιὰ καὶ μπούμπερη, ἔλα καπνὸς καὶ σκόνῃ...
 κὲ ὁ Τηνιακὸς Μαυρομαρᾶς σπαθὶ ἄστὴ μέση ζώνει...
 ἄστὰς ἀνακρίσεις τοῦ Σουρῆ φωτιὰ κὲ ἐκείνος βάζει...
 πῶ! πῶ!.. ὁ Χόδαρτ ἔφθασε κὲ ὀδοῦζια τινάζει...
 Βοήθεια, καὶ ἡ μπάλαις του ντιθάνι θὰ μᾶς κάνουν...
 λοιπὸν ἄς φύγω ἄστὸν Τρελλό... ἀλλὰ κὲ ἐκεῖ με φθάνουν...
 ὦ σὺ, κυρία Φασουλῆ, ὦ μάτια μου, ὦ φῶς μου,
 γιὰ ἔλους πὶὰ ἐσφίμανε συντέλεια τοῦ κόσμου...
 βάλε τὸ πᾶπλωμα μπερδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις,
 κὲ ἔλθοῦν καὶ με σκοτώσουνε μέσα ἄστῆς δὲθ σ' ἀγκάλαις.

Νά! νά!.. δὲθ Τουρκοὶ ἄπισω μου ὀρμουν με γαταγάνι...
 νά! θὰ μοῦ κόψουν τὸν λαιμό... βοήθεια, Δεληγιάννη!
 ὦ! νά! μιὰ σφαῖρα ἔξαφνα μοῦ πέρνει τὸ καπέλο...
 τὸ Μνησθητίμου Κόριε τρεχάτος ἀπαγγέλλω...
 ὦ φάσγονον αἱματηρὸν τοῦ εἰδεχθοῦς θανάτου...
 ἀλλὰ τί λέγω;... ἄς χωθῶ ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου...
 ἔλατε, βοηθήσατε, γεννητοὶ πατριῶται,
 τὸν τελευταῖον ἀσπαρμέν ἄστὸν Φασουλῆ σας δότε...
 Σταθήτε, Τουρκοὶ ἀνανδροὶ... ἔλατε, σφάξετέ με...
 ἀλλ' ἔχι... φύγετε μακρὰν καὶ συγχωρηστέ με...
 τὴν πάλα του ἄστὸ σέβρο μὲ κανεῖς ἄς μὴν περάσῃ,
 καὶ εἶθε τῶν γονέων σας τὸ κόκκαλο ν' ἀγιάσῃ...
 μὰ νά! ρεντίφης ἄγριος ἄστὸ δρόμο με προφθάνει...
 δὲς μου τορπίλαις, Μπούμπουλη... βοήθεια, Δεληγιάννη.

Φασκέλωσε τὸν πόλεμο, μὴ τὸν κηρύξῃς διόλου...
 ἰδέ... οἱ Τουρκοὶ ἔρχονται εἰς τὴν ὄδον Αἰόλου...
 ὦ φρίκη!.. τὰ κεφάλαια μᾶς θὰ μᾶς τὰ κᾶμουν πῆταις...
 ἰδέτε... πετοσκοδόνται τῶν Τοῦτσων μᾶς ἡ μύταις...

νά! τὸν Καζάζη τὸν κομψὸ δὲθ ζεῖμπέκτα στήνουν
 ἀπὸνω σ' ἕναν εὐσεβῆ καὶ σὰν σφακτὸ τὸν ψήνουν,
 καὶ σὰν τὸν Δάκκο τραγουδᾷ κὲ αὐτὸ τὸ παλληκᾶρι:
 «Γιὰ ἔδες κειρὸ ποῦ διᾶλεξε ὁ Χάρος νὰ με πάρῃ.»
 ὁ Ῥήτορας καὶ ὁ Χειδᾶς ἐντὸς αἱμάτων πλέει...
 παντοῦ φωνὴ καὶ ὀδυρμός... Ῥαχὴλ τὰ τέκνα κλαίει...
 ἔμπροσ μου βλέπω μ' ἄντερα χυμένα τὸν Σεμτέλο...
 νά! τοῦ Δεμάθα ἡ κοιλιὰ, τοῦ Πύρλα τὸ καπέλο,
 τοῦ Στεφανίδη ὁ λαιμός, ὁ ἀφάλλος τοῦ Δούνη...
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... δὲν ἔμεινε βουθοῦν...
 ὦ! κρύψε με, κυρία μου, ἄστὸ πούφ σου ἀπ' ὀπίσω...
 λιποθυμῶ... κακάρωσα... ἰδοὺ... θὰ ξεψυχῆσω...

Εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Τουρκίας, ποῦ ζητεῖ φιλονεικίας.

Ζητεῖς, Ἀγκιᾶχ ἐφέντη μου, νὰ μάθῃς τὸ γιὰτι
 ἀρχίζει νὰ ὀπλίζεται καὶ ἡ Ἑλλὰς με φόβρια,
 πῶς εἰς τὸ πῶδι ἔτοιμα στρατεύματα κρατεῖ,
 καὶ γίνονται ἄστὰ σύνορα μεγάλα νταβατούρια.
 Ζητεῖς ὁ Θεωράκης μᾶς νὰ πῆ καλὰ καὶ σῶνει
 γιὰτι ἀγρίεψε κὲ αὐτὸς καὶ φόρους μᾶς φορτόνει.

Λοιπὸν, Ἀγκιᾶχ, ἀφοῦ ζητεῖς καὶ σὺ πληροφορίας,
 σοῦ λέγομεν ὀρθὰ κορτὰ πῶς ἔτοι μᾶς ἀρέσει,
 πῶς θέλομεν ν' ἀκούωμεν κὲ ὀλίγας μπαταρίας
 καὶ τῶν προγόνων τῆς σικῆς νὰ βγάζωμε ἄστὴ μέση.
 Ἐξοπλιζόμεθα κὲ ἐμεῖς, Ἀγκιᾶχ, ἀν ἀγαπάτε,
 γιὰ νὰ μᾶς φερῆτε, γιὰ νὰ μᾶς ἐρωτάτε.

Κὲ ἐνόσω δὲν ταρᾶσσονται τῆς σφαῖρας οἱ πλανήται,
 ἐνόσω εἶναι ἥλιος εἰς τοῦρανοῦ τὰ πλάτη
 κὲ ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον κανονικῶς κινεῖται,
 ὁ Ἑλλήν θὰ ὀπλίζεται εἰς ἔλων τὸ γεινάτι,
 νᾶναι φοβέρ' ἀδιᾶκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
 καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Γι' αὐτὸ ἐξοπλιζόμεθα μετὰ μανίας τόσης,
 καὶ εὔτε σὲ φοβοῦμεθα, εὔτῃ καὶ τὸν Σουλτάνο,
 καὶ ἀν, Ἀγκιᾶχ ἐφέντη μου, ἄστὸ τέλος μᾶς θυμώσης,
 θὰ φέρωμεν καὶ εἴκοσι μουλάρια παραπάνω,
 κὲ ἄλλας θὰ παραγγειλωμεν θανατηφόρους ὄλας,
 καὶ ἄλλας θὰ βυθίσωμεν ἄστὴν θάλασσαν τορπίλαις.

Ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς ῥωτήσης πάλι
 καὶ νὰ ζητῆς δι' ὄλα μᾶς εἰδήσεις ἀκριβεῖς,
 γιὰτι, ἀν παύσης νὰ ῥωτᾷς καὶ σὺ καθὼς κὲ οἱ ἄλλοι,
 θὰ παύσῃ καὶ ὁ πυρετὸς τῆς προπαρασκευῆς.
 Αὐτὰ σοῦ λέγω, φίλτατε, καὶ τεμενᾶ σοῦ κάνω,
 καὶ χαιρετίσματα πολλὰ εἰς τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

Ἐνδύματα χειμερινά, πολὺ ὄραϊα καὶ φτηνά.

Κομψότατα ἐνδύματα καὶ πᾶμφθηνα συγχρόνως
 Σωτήρχος ὁ γνωστότατος ξέρει νὰ ῥάβῃ μόνος.
 Εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσα τὸ μαγαζὶ του κείται,
 καὶ ὄσοι ὄσοι τρέξετε σ' αὐτὸν νὰ ἐνδυθῆτε.

Τοῦ Ῥωμιοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἄστὸ τοπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — κὲ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 με τῆς βρόμαις τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Ἐθ Φρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
 με μπακλῆδες καμπόσους, — κατὰτῆδες ἄλλους τόσους,
 μ' ὀδητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὴ μὲνδρα με γαϊδοῦρια.